

har følt deres Ansvar. Det, der skete i 1922, maatte dog i nogen Grad forpligte — og i Tillid til dette er det jo ogsaa, at saa mange siden da er traadt i Forbindelse med Banken —, i alt Fald forpligte saaledes, at man ved Afviklingen af Bankens Sager, om man ikke mente at kunne støtte den til Fortsættelse, maatte føle sig forpligtet til at lette og lempe i det Omfang, som det i det hele taget er muligt. Fra Mødet den 17. Juli i Aar er der jo sivet Rygter ud om, at det var en enkelt Hovedbank, der stillede sig afvisende overfor ethvert Forslag til Ordning. Om dette er rigtigt, skal jeg ikke kunne udtale mig om, men Paastanden er offentligt fremsat og ikke offentligt imødegaaet, og hvis den er rigtig, er det et betydeligt Ansvar, denne Storbanks Ledelse gennem denne Optræden har taget paa sig.

Spørgsmaalet om Statsgaranti rejstes naturligt. Der forelaa ikke den Baggrund for Ønsket derom, som var til Stede ved Behandlingen af Landmandsbankens Sager. Hvor omfattende Kredse der end rammes ved Revisionsbankens Vanskeligheder, et Omfang som det, et Sammenbrud af Landmandsbanken vilde have faaet, kan dog ikke her siges at være til Stede, og derfor forstaar jeg godt, at den højtærede Statsminister overfor Ønsket om Statsgaranti indtog den Stilling, han gjorde. Jeg finder hans Svar i og for sig rigtigt, idet det jo, som han udtalte her forleden, neppe kan gøres til fast Regel, at private Forretninger, som ikke kan holdes oppe, derefter bliver støttet og garanteret ved Statsforanstaltninger. Men naar Staten ingen som helst Støtte vil yde, burde efter min Mening Statens Indgreb have været saa minimalt, som Samfundshensynet i det hele taget gjorde det muligt. Ministeren har ikke desto mindre lagt hele Magten i Statens Haand. Det er Staten, der paatager sig hele Ordningen med Tilsidesættelse af Indskyderne, undtagen de store: Bankerne og Sparekasserne.

Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, om han ved Ordningen af hele denne Sag har draget Omsorg for, at denne Likvidation nu ogsaa kan gennemføres hurtigt, saa hurtigt, som Omstændighederne i det hele taget gør det muligt. Jeg mener ikke, man skal gaa løs paa Debitorerne med den haarde Haand og slaa i Stykker, hvad der kan holdes sammen, men Omsorg bør drages for, at Likvidationen kan foretages i Løbet af den kortest mulige Tid, at vi dog ikke skal komme til at staa overfor et Fænomen som det, vi ser for os endnu i

disse Dage, at Detailhandlerbanken i Likvidation endnu bestaar, efter at 16 Aar, siden dens Sammenbrud fandt Sted, er gaaet.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen har været inde paa en Omtale af Likvidationskomiteens Medlemmer og har udtalt mange rosende Ord om de Mænd og deres Kvalifikationer, som har faaet Sæde i denne Komité. Disse det ærede Medlems Bemærkninger skal jeg paa ingen Maade modsiges, men af Komiteens 5 Medlemmer repræsenterer dog de tre Storkreditorerne: Bankerne og Sparekasserne, med de store Indskud. Samlet udgør de dog ikke mere end en Snes Mill. Kr., ca. $\frac{1}{7}$ af det samlede Indskud, medens der ikke er taget det fjerneste Hensyn til den store Kreds af Indskydere, som repræsenterer Hovedmassen. Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen i, at de Herrer Green og Steglich-Petersen er udmærkede Mænd, ogsaa overfor den Op-gave, der her er stillet, og jeg skal derfor heller ikke fremføre nogen kritisk Bemærkning i Anledning af deres Indvælgelse i Likvidationskomiteen. Heller ikke hvad det tredje Medlem, Repræsentanten for saavektionærerne som Indskyderne, Hr. Direktør Thrane, angaar, skal jeg udtale nogen som helst Tvivl om hans Evne til at røgte det Hverv, han her har faaet, men jeg vil dog mene, at han staar „Bikuben“ saa nær, at det maa siges, at han ogsaa repræsenterer en stor Indskyder, idet „Bikuben“s Indskud i Banken, saa vidt mig bekendt, nærmer sig 2 Mill. Kr. Og Forholdet er dog det, at han paa det Møde, hvori der foretoges Indstilling til den højtærede Minister, kun opnaaede $\frac{1}{3}$ af Stemmetallet, saaledes at der havde været Mulighed, synes det mig, for den højtærede Minister for ved Udpegning af dette 5te Medlem at have imødekommet de Krav, som Indskyderne naturligt havde, og have indsat i Komiteen en Sagkundskab, repræsenterende Erhvervs-livet, som nu i høj Grad savnes.

Naar Bankdirektør Hassing-Jørgensen i Juli 1924 kunde opgøre, at der efter hans Mening af Aktiekapitalen var i Behold ca. 32 Mill. Kr., medens de Herrer Green og Reyn umiddelbart derefter lavede en Opgørelse, hvorefter der af den samme Aktiekapital kun skulde være ca. 7 Mill. Kr. i Behold, ja, saa viser det efter min Mening, at her er Tale om en Række Virksomheder, der har været finansieret af Diskonto- og Revisionsbanken, og i hvilke Banken altsaa er stærkt interesseret, som frembyder højst problematiske Forhold. Men saa meget mere nødvendigt forekommer det mig, det havde været for Afvik-